

Arrest

nr. 246 134 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat D. GEENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Op 2 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2 Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 26 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1977 te Gomoro, Eritrea. U geeft aan tot de Tigrinya etnie te behoren en pinkstergelovige te zijn. U bent opgegroeid in Asmara nadat uw ouders naar de hoofdstad verhuisden toen u nog jong was. U liep school in Asmara maar werd in 2000 opgeroepen voor het

Eritrese leger. U volgde een militaire opleiding in Sawa en werd nadien op verschillende plaatsen in het land tewerkgesteld. Vanaf 2007 werd u aangesteld in Assab. U kon slechts om de twee jaar op verlof naar Asmara. In 2014 huwde u met uw huidige echtgenote (zie dossier CG, (...) R(...), G(...), R(...)). Zij was ook pinkstergelovige en afkomstig uit Asmara. In 2017 woonde u tijdens uw verlof in Asmara een gebedsbijeenkomst bij van pinkstergelovigen. De politie viel echter binnen en nam de aanwezigen mee. U slaagde erin om uit de handen van de politiediensten te ontsnappen. De Eritrese autoriteiten gingen nadien op zoek naar u en kwamen regelmatig naar het huis van uw echtgenote. Niet veel later besloten jullie om samen het land illegaal te verlaten met de hulp van een smokkelaar. Jullie trokken via Tesseney naar Kassala in Soedan – medio 2017. Via Kassala ging het naar Khartoum waar jullie twee maanden verbleven. Vervolgens ging het per vliegtuig naar Turkije. Na drie maanden trokken jullie per boot naar Griekenland waar jullie terecht kwamen in een opvangcentrum op het eiland Chios – eind december 2017. Uw echtgenote was op dat moment hoogzwanger. De omstandigheden in het opvangkamp waren niet goed en uw echtgenote werd er niet goed opgevolgd ten gevolge van haar zwangerschap. Op 12 januari 2018 werd uw dochter geboren in een Grieks ziekenhuis nadat uw echtgenote per ambulance weggebracht werd uit het opvangkamp. Uw dochter bracht drie dagen in een couveuse door, maar mocht na een week het ziekenhuis verlaten, samen met uw echtgenote. In het opvangkamp werd uw dochter regelmatig ziek, net als uw echtgenote. Jullie voelden eveneens aan dat jullie niet welkom waren op het eiland. Ook de levensomstandigheden in het opvangkamp waren niet goed. U slaagde er niet in werk te vinden op het eiland. Uiteindelijk verleenden de Griekse autoriteiten u en uw echtgenote de vluchtelingenstatus. Later kregen jullie Griekse verblijfsdocumenten waardoor jullie uitkering wegviel die jullie tot dan in het vluchtelingenkamp hadden ontvangen. Samen namen jullie de beslissing om Griekenland te verlaten en naar Zweden te gaan waar twee van uw broers verblijven. Via steun van uw broers kochten jullie vliegtuigtickets waarop jullie vanop Chios rechtstreeks naar Zweden vlogen (in november 2018). In Zweden dienden jullie een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Jullie aanvraag werd tot driemaal toe geweigerd aangezien jullie reeds over een beschermingsstatus beschikken in Griekenland. Nadat jullie dreigden teruggestuurd te zullen worden naar Griekenland, besloten jullie Zweden te verlaten in september 2019 – met als doel naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. Na enkele dagen in Brussel te hebben doorgebracht, besloten jullie toch om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, op 2 oktober 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Uit uw verklaringen en andere documenten in het administratieve dossier, blijkt dat u reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Griekenland, internationale bescherming heeft verkregen. U geeft vooreerst zelf aan dat u, uw echtgenote en uw dochter erkend werden als vluchteling in Griekenland in de loop van 2018. U legt ook een kopie voor van jullie Griekse verblijfsdocumenten die uitgegeven werden op 9 september 2018 en die geldig zijn tot 8 september 2023 (zie documenten toegevoegd aan het administratieve dossier – groene map). Ook volgens het document Eurodac Search Result dat toegevoegd werd aan het administratieve dossier, werd u reeds internationale bescherming verleend in een andere EU lidstaat in de loop van de voorbije drie jaar (zie document “Eurodachit M”, toegevoegd aan het administratieve dossier). Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In casu brengt u geen elementen naar voor waaruit blijkt dat u Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade..

Wat betreft de door u aangehaalde problemen die u vreest in Griekenland, dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt. U verklaart dat de levensomstandigheden in het opvangcentrum op het eiland Chios erbarmelijk waren, dat jullie zich er niet veilig voelden, dat het er niet goed ging met de gezondheid van uw echtgenote en uw dochter, dat u er geen werk vond, en dat u zich er het slachtoffer voelde van racisme en discriminatie (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 11 december 2019, p.11-12). Vooreerst merkt het CGVS op dat de door u aangehaalde en geschetste problemen zich voordeden in de periode dat u nog in procedure was in het kader van uw ingediende aanvraag om internationale bescherming in Griekenland en dat jullie in afwachting waren van een antwoord van de Griekse asielinstanties terwijl jullie in het opvangkamp op het eiland Chios verbleven. Het CGVS erkent dat de levensomstandigheden in de kampen op de Griekse eilanden niet goed zijn, maar voegt er anderzijds wel aan toe dat personen die een beschermingsstatuut verkrijgen in Griekenland het recht hebben om de eilanden te verlaten en zich elders te vestigen in Griekenland om er op zoek te gaan naar huisvesting en werk, hetgeen jullie niet hebben gedaan. U geeft zelf aan tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat jullie in het opvangkamp in Griekenland hebben gewacht totdat jullie Griekse verblijfsdocumenten kregen (in september 2018) om vervolgens het nodige te doen om naar Zweden te gaan (vertrekkend vanuit Chios) waar uw twee broers wonen en waar volgens jullie een betere toekomst voor jullie dochter in het verschiet lag (zie notities CGVS, p.13). U heeft met andere woorden nooit de optie overwogen om na de toekenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland het eiland Chios te verlaten en zich elders op het Griekse eiland of vasteland te vestigen in een poging om er een leven uit te bouwen. U verklaart deze houding door te stellen dat jullie Griekenland wilden verlaten omwille van jullie slechte en traumatische ervaringen in het opvangkamp op het eiland Chios. Wanneer u gevraagd wordt of u nooit een poging heeft ondernomen om een leven uit te bouwen in Griekenland – aangezien jullie deze kans hadden aan de hand van de verkregen verblijfsdocumenten – antwoordt u dat u geen onderdak of werk zou hebben gevonden indien jullie naar de Griekse hoofdstad zouden gaan en dat het bijgevolg niet mogelijk zou zijn om er een leven uit te bouwen (zie notities CGVS, p.13). Opnieuw dient echter vastgesteld te worden dat u nooit een poging heeft ondernomen om een leven uit te bouwen – op een andere plaats dan het eiland Chios waar u een tiental maanden heeft verbleven in afwachting van de behandeling van jullie verzoek om internationale bescherming. U geeft aan dat jullie niet de financiële mogelijkheden hadden om zich elders te vestigen en dat jullie daarom naar Zweden zijn getrokken in november 2018 (zie notities CGVS, p.13). Het CGVS stelt nochtans vast dat jullie via financiële hulp van uw twee broers in Zweden vliegtuigtickets hebben kunnen kopen om naar Zweden te trekken. Dit gegeven zijnde, kan dan ook enkel vastgesteld worden dat u wel degelijk over bepaalde financiële middelen beschikte te Griekenland, die u evenwel niet aanwendde in een poging een leven op te bouwen in Griekenland, maar enkel om er zo snel mogelijk weer te vertrekken. Dit wijst er dan ook niet op dat u een oprechte poging ondernam om een leven op te bouwen in het land waar u internationale bescherming verkreeg. U geeft hierop aan dat jullie geen toekomst voor jullie dochter in Griekenland zagen omwille van de levensomstandigheden in het land, de houding van de Grieken ten opzichte van vreemdelingen en de beperkte mogelijkheden op werk voor uzelf (zie notities CGVS, p.14).

Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie voorts een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een

lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013).

Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Wat betreft uw verklaringen over de onveiligheid in het Griekse opvangkamp op het eiland Chios dient opgemerkt, dat deze gebeurtenissen zich voordeden wanneer u aanwezig was in de vluchtelingencentra op de eilanden Chios. Gegeven de reeds hierboven opgegeven informatie, kan worden vastgesteld dat het voor u wel degelijk mogelijk is om, nadat u als vluchteling werd erkend, de eilanden Chios te verlaten, en u op een andere plaats in Griekenland te vestigen. U heeft echter niets van dit alles gedaan. Gegeven uw verklaringen, maakt u dan ook niet aannemelijk dat u persoonlijk geïnterviewd werd door vervolgers die door u gekend zijn, en dat u als persoon met een beschermingsstatuut niet in staat was om deze problemen te vermijden of op te lossen.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het racisme en de discriminatie, stelde u dat de inwoners van het eiland de vreemdelingen haatten en dat jullie voelden dat jullie er niet welkom waren. U haalt enkele incidenten aan die u zelf heeft beleefd op het eiland Chios, zoals de aanval van een hond tijdens een wandeling tot de aanmaning om een Grieks café te verlaten (zie notities CGVS, p.11). Ook hier dient het CGVS nogmaals te verwijzen naar de specifieke situatie op de Griekse eilanden en de mogelijkheden voor personen met een beschermingsstatuut om deze eilanden te verlaten en elders een leven uit te bouwen. Er dient echter eveneens vastgesteld worden dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat deze (racistische) bejegening als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Griekenland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Griekenland dermate geïnterviewd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het gebrek aan medische hulp voor uzelf, uw echtgenote en uw dochter dient het volgende opgemerkt te worden. U geeft aan dat zowel uw echtgenote, als uw dochter als uzelf niet adequaat geholpen werden omwille van de medische problemen waar jullie mee kampten. Zo was uw echtgenote hoogzwanger op het ogenblik dat jullie aankwamen op het eiland Chios. U heeft het over het feit dat uw echtgenote vervolgens niet goed opgevolgd werd in het kamp wat ervoor zorgde dat ze uiteindelijk per ambulance moest weggebracht worden naar een ziekenhuis in de buurt waar uw echtgenote vervolgens beviel van uw dochter. Uw dochter diende vervolgens drie dagen in een couveuse door te brengen maar mocht na een week het ziekenhuis verlaten samen met uw echtgenote (zie notities CGVS, p.6). Ook uzelf kende enkele medische problemen die enerzijds dateren van uw periode in Eritrea (nierproblemen en een hoofdletsel) en anderzijds ontstonden in het opvangkamp zelf. U geeft echter zelf aan dat u het recht had om naar een ziekenhuis te gaan of naar een andere privé-instelling om zich laten te verzorgen. Ook kreeg u in het kamp weliswaar beperkte maar toch een medische behandeling (in de vorm van medicatie – zoals bloedverdunners) ter behandeling van uw medische problemen (zie notities CGVS, p.12-13). Het voorgaande leidt dan ook tot de vaststelling dat u op enige medische hulp kon rekenen in het opvangkamp op het eiland Chios – in het kamp zelf, maar ook in medische voorzieningen buiten het kamp gelegen. Het CGVS brengt begrip voor de mogelijk ingrijpende ervaring van uw echtgenote tijdens de bevalling van uw dochter in niet evidente omstandigheden, maar stelt ook vast dat adequate hulp werd aangeboden in een plaatselijk ziekenhuis op het eiland Chios. Ook kan het CGVS zoals gezegd begrip opbrengen voor de niet ideale omstandigheden waarin uw echtgenote en uw dochter na de bevalling terecht kwamen, maar dient het CGVS anderzijds te herhalen dat de restricties op bewegingsvrijheid in Griekenland vervallen

wanneer een beschermingsstatuut wordt toegekend. In dat opzicht, kan worden vastgesteld, dat u wel degelijk de kans heeft of had om eender waar in Griekenland op zoek te gaan naar medische en/of psychologische hulp. Er dient echter vastgesteld dat u dit niet heeft gedaan. Wat betreft uw medische problemen, dient opgemerkt dat u wel degelijk werd geholpen in Griekenland.

Wat betreft uw verklaring dat u er niet in zou slagen werk te vinden in Griekenland dient opgemerkt te worden dat u weliswaar op het eiland Chios nooit werk heeft gevonden – omdat aldus u zelf de lokale autoriteiten u niet de nodige documenten verschaffen – maar dat u anderzijds nooit een poging heeft ondernomen om elders – op het Griekse vasteland – op zoek te gaan naar werk, noch naar onderdak. Het volstaat niet om louter te verwijzen naar algemene omstandigheden – die u van horen zeggen heeft van andere vluchtelingen – zonder zelf een poging te hebben ondernomen werk en onderdak te zoeken na de toekenning van de vluchtelingenstatus. Dit geldt ook voor de scholing van uw dochter. U geeft aan dat uw dochter niet naar school zou kunnen gaan in Griekenland, maar heeft hiertoe nooit een poging ondernomen en kan geen informatie voorleggen die dergelijke bewering staft.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd vereend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 987).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde kopieën van de geboorteakte van uw dochter, een kopie van de verblijfsdocumenten in Griekenland en de documenten aangaande uw asielprocedure in Zweden, dient vastgesteld, dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen.

Wat betreft de door u neergelegde medische (Eritrese) documenten in verband met uw problemen aan uw hoofd en nieren, dient opgemerkt, dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Deze

documenten wijzen enkel op het feit dat u geholpen werd voor een medische aandoening, en niets wijst erop dat u deze zelfde behandelingen niet zou kunnen verkrijgen bij terugkeer naar Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u beschikt over het vluchtelingenstatuut te Griekenland. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In hoofdvraag vraagt de verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen, zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen worden bevolen. In subsidiaire orde vraagt zij de bestreden beslissing te schorsen en te hervormen en haar aldus de hoedanigheid van vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2.1.1 De bestreden beslissing betreft een beslissing waarin de commissaris-generaal het verzoek van de verzoekende partij om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart, omdat zij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland, zou genieten. Deze beslissing is gestoeld op artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en dat aangeeft waarom het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3°. Hij moet hierbij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzetten die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (de zgn. Procedurerichtlijn), dat luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;”

Volgens de parlementaire voorbereidingen van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3° bestaat, in het geval de commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie (*cf.* Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 108-109).

Gelet op het bovenstaande kan dan ook niet worden betwist dat de kernvraag is of de verzoekende partij in een andere lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming geniet.

2.2.1.2 In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal in dit verband het volgende: *“Uit uw verklaringen en andere documenten in het administratieve dossier, blijkt dat u reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Griekenland, internationale bescherming heeft verkregen. U geeft vooreerst zelf aan dat u, uw echtgenote en uw dochter erkend werden als vluchteling in Griekenland in de loop van 2018. U legt ook een kopie voor van jullie Griekse verblijfsdocumenten die uitgegeven werden op 9 september 2018 en die geldig zijn tot 8 september 2023 (zie documenten toegevoegd aan het administratieve dossier – groene map). Ook volgens het document Eurodac Search Result dat toegevoegd werd aan het administratieve dossier, werd u reeds internationale bescherming verleend in een andere EU lidstaat in de loop van de voorbije drie jaar (zie document “Eurodachit M”, toegevoegd aan het administratieve dossier).”*

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt de verzoekende partij op 31 oktober 2019 verklaarde in 2018 erkend te zijn in Griekenland (map DVZ, stuk 15, verklaring DVZ, vraag 22). op 11 december 2019 verklaarde zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal dat zij de vluchtelingenstatus had verkregen (map CGVS, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Zij legde ook reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie voor van het verblijfsdocument dat haar op 9 september 2018 in Griekenland was afgegeven (map DVZ, stuk 15, verklaring DVZ, vraag 23). Zoals in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven, is deze verblijfstitel geldig tot 8 september 2023.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de *“Eurodac Search Result”* en een document *“Eurodachit M”*. Dit laatste document bevindt zich weliswaar niet in het administratief dossier, maar de *“Eurodac Search Result”* van 30 september 2019 wel. Uit dit document blijken twee *hits* met telkens een verschillende *“EURODAC ID”*, met name *“GR1(…)”* enerzijds en *“SE1(…)”* anderzijds.

De *“Eurodac Search Result”* moet in toepassing van de Verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van *“Eurodac”* voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (hierna: de Eurodac-verordening) worden begrepen.

Artikel 24, vierde lid van de Eurodac-verordening luidt als volgt:

“Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage I bedoelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personen- of verzoekcategorie. Gegevens van in artikel 9, lid 1, bedoelde personen worden aangeduid met “1”, van in artikel 14, lid 1, bedoelde personen met “2”, van in artikel 17, lid 1, bedoelde personen met “3”, van in artikel 20 bedoelde verzoeken met “4”, van in artikel 21 bedoelde verzoeken met “5” en van in artikel 29 bedoelde verzoeken met “9”.”

Op grond van de voormelde bijlage I blijkt dat de *“GR”* de kenletters van Griekenland betreffen en *“SE”* de kenletters van Zweden.

Vervolgens blijkt dat in beide gevallen de identificatie van de personen- of verzoekcategorie gebeurde door middel van ‘1’, waarmee aldus gegevens van *“in artikel 9, lid 1, bedoelde personen”* worden aangeduid. Artikel 9, eerste lid van de Eurodac-verordening luidt als volgt: *“Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt en zendt deze samen met de in artikel 11, onder b) tot en met g), van deze verordening genoemde gegevens zo spoedig mogelijk en uiterlijk 72 uur na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013, toe aan het centraal systeem.”*

Bijgevolg blijkt uit artikel 24, vierde lid *juncto* artikel 9, eerste lid van de Eurodac-verordening dat de verzoekende partij zowel in Griekenland als in Zweden een verzoek om internationale bescherming indiende. In Griekenland werd de verzoekende partij blijkens de “Eurodac Search Result” op 28 december 2017 aangehouden, in Zweden op 9 november 2018.

Volgens de bestreden beslissing blijkt uit de “Eurodac Search Result” dat aan de verzoekende partij in een andere lidstaat reeds internationale bescherming werd verleend. In dit kader moet dan ook worden gewezen op artikel 18, eerste lid van de Eurodac-verordening, dat luidt als volgt:

“Met het oog op de in artikel 1, lid 1, vastgelegde doeleinden, markeert de lidstaat van oorsprong die internationale bescherming heeft verleend aan een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht en van wie de gegevens overeenkomstig artikel 11 eerder in het centraal systeem zijn opgeslagen, de relevante gegevens conform de door het Agentschap vastgestelde voorschriften voor elektronische communicatie met het centraal systeem. Die markering wordt in het centraal systeem opgeslagen overeenkomstig artikel 12 ten behoeve van toezendingen op basis van artikel 9, lid 5. Het centraal systeem stelt alle lidstaten van oorsprong in kennis van de markering van gegevens door een andere lidstaat van oorsprong wanneer er een treffer is met gegevens die zij hebben toegezonden betreffende in artikel 9, lid 1, of artikel 14, lid 1, bedoelde personen. Die lidstaten van oorsprong markeren eveneens de desbetreffende gegevens.”

Het in deze bepaling vermelde artikel 9, vijfde lid luidt als volgt:

“Het centraal systeem zendt de treffer of het negatieve resultaat van de vergelijking automatisch toe aan de lidstaat van oorsprong. Bij een treffer zendt het voor alle reeksen gegevens die met de treffer overeenkomen de gegevens toe, zoals bedoeld in artikel 11, onder a) tot en met k), samen met, in voorkomend geval, de in artikel 18, lid 1, bedoelde markering.”

2.2.1.3 *In casu* stelt de Raad vast dat op de “Eurodac Search Result” van 30 september 2019 in de kolom met de hoofding “Mark status” de vermelding ‘M’ is aangebracht. Dit document bevat dan ook een markering, zoals bedoeld in artikel 18, eerste lid van de Eurodac-verordening, om aan te duiden dat internationale bescherming aan de verzoekende partij werd verleend.

Op basis van de voormelde “Eurodac Search Result” in combinatie met de verklaringen van de verzoekende partij, die duidelijk aangeeft dat haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland werd aanvaard en in Zweden werd afgewezen (zie onder meer het antwoord op de voormelde vraag 22 van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken), kan aldus niet worden betwist dat aan de verzoekende partij in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd verleend.

2.2.1.4 In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij echter aan dat artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet vereist dat actueel is aangetoond dat zij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens haar heeft de commissaris-generaal dit onvoldoende en onzorgvuldig onderzocht.

De verzoekende partij erkent dat zij in het bezit werd gesteld van de Griekse verblijfsdocumenten op 9 september 2018, nadat zij eerder in 2018 was erkend als vluchteling, en dat de geldigheidsduur van deze documenten werd vastgelegd op vijf jaar, met name tot 8 september 2023. Zij stelt verder dat zij en haar gezin het opvangkamp op het eiland Chios moesten verlaten en dat zij besloten naar Zweden te reizen. Zij geeft aan dat zij Griekenland derhalve in november 2018 verlieten, sindsdien niet meer terugkeerden, geen officieel verblijf meer hebben in Griekenland en niet meer in contact met de Griekse overheid stonden.

De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt ook zijn weerklink in de in dit kader relevante Europese richtlijn, met name richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). De artikelen 13 en 18 van deze richtlijn hebben immers betrekking op het verlenen van de internationale beschermingsstatus (respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus), terwijl artikel 24 van dezelfde richtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Daar waar

de Kwalificatierichtlijn toelaat dat deze verblijfstitels beperkt worden in de tijd en verlengbaar zijn (zoals dit overigens ook het geval is in de Belgische wetgeving), is dit in beginsel anders voor de verleende beschermingsstatus op zich. Deze blijft namelijk onverkort gelden zolang er een nood is aan bescherming. Slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan deze status overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn worden ingetrokken of beëindigd, met name op grond van de artikelen 11 en 14 wat betreft de vluchtelingenstatus en van de artikelen 16 en 19 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift, met verwijzing naar de voormelde toepasselijke artikelen van de Kwalificatierichtlijn, op de mogelijkheid tot intrekking of beëindiging van de vluchtelingenstatus door de Griekse overheid. Zij beperkt zich echter tot een louter theoretisch betoog. Zij brengt dan ook geen enkel concreet gegeven of verifieerbaar element naar voren op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat *in casu* sprake is van een intrekking of opheffing van de haar verleende status. Ook het administratief dossier bevat geen enkele concrete aanwijzing in deze zin.

In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 september 2019, zijnde minder dan drie maanden voor het nemen van de bestreden beslissing op 23 december 2019, de gegevens uit de Eurodac-databank heeft opgevraagd, en dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij over een internationale beschermingsstatus in een andere lidstaat van de Europese Unie beschikt.

De Raad wijst hierbij erop dat artikel 18, derde lid van de Eurodac-verordening luidt als volgt:

“De lidstaat van oorsprong verwijdt de markering of gaat over tot de vrijgave van gegevens betreffende een onderdaan van een derde land of een staatloze van wie de gegevens overeenkomstig de leden 1 of 2 van dit artikel eerder zijn gemarkeerd of afgeschermd, wanneer zijn status is ingetrokken of beëindigd of de verlenging ervan is geweigerd op grond van artikel 14 of artikel 19 van Richtlijn 2011/95/EU.”

Overeenkomstig artikel 18, derde lid *juncto* artikel 2, eerste lid, b), i) van de Eurodac-verordening is Griekenland *in casu* de lidstaat van oorsprong die de verwijdering van de markering moet doorvoeren wanneer het de internationale beschermingsstatus van de verzoekende partij zou hebben ingetrokken of beëindigd. De Raad benadrukt dat de lidstaat van oorsprong op grond van artikel 23, eerste lid, c) van de Eurodac-verordening verantwoordelijk is voor de juistheid en de actualiteit van de gegevens die hij aan het centraal systeem toezendt.

Gelet op het feit dat uit de “Eurodac Search Result” nog steeds een markering blijkt en dat er geen enkele aanwijzing is dat sprake zou zijn van een intrekking of beëindiging van de internationale beschermingsstatus door de Griekse autoriteiten, moet dan ook worden aangenomen dat de verzoekende partij nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal ook uitdrukkelijk over de geldigheid van de internationale beschermingsstatus:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig

zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 987)."

Met haar vage, theoretische betoog in het verzoekschrift kan de verzoekende partij hieraan geen afbreuk doen. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zich slechts de vraag stelt naar de actualiteit van haar beschermingsstatus op zich, maar niet naar de geldigheid van haar verblijfsdocumenten. Hiervan erkent zij immers uitdrukkelijk dat deze, zoals ook blijkt uit het administratief dossier, nog geldig zijn tot 8 september 2023. Bovendien blijkt uit de bovenstaande motivering van de bestreden beslissing hoe dan ook dat de commissaris-generaal ook omtrent de geldigheid van het uitgereikte verblijfsdocument heeft gemotiveerd. Uit het bovenstaande is gebleken dat de Raad de bovenstaande motivering van de commissaris-generaal in zijn geheel kan bijtreden.

2.2.2 Daarnaast, en zelfs in hoofddorde, voert de verzoekende partij aan dat een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet moet worden getroffen binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Zij wijst erop dat deze termijn niet werd gehonoreerd door de commissaris-generaal, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming volgens haar niet meer kon worden genomen. De verzoekende partij geeft aan dat het verzoek om internationale bescherming dateert van 2 oktober 2019, terwijl de bestreden beslissing slechts op 23 december 2019 werd genomen.

Artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden."

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de datum van indienen van het verzoek om internationale bescherming (met name 2 oktober 2019), terwijl de relevante datum die van overdracht aan de commissaris-generaal is, met name 4 november 2019. Hoe dan ook voert de verzoekende partij echter terecht aan dat de bestreden beslissing, die slechts op 23 december 2019 werd genomen, niet werd getroffen binnen de in het voormelde artikel 57/6, § 3, derde lid voorziene termijn van 15 werkdagen.

De Raad wijst echter erop dat de betrokken termijn een termijn van orde betreft en dat in de Vreemdelingenwet geen enkele sanctie is voorzien indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van de voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen, zou overigens ook lijnrecht ingaan tegen de voormelde *ratio legis* van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben, omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie.

Aangezien blijkt dat aan het feit dat de betrokken termijn van 15 dagen *in casu* werd overschreden, geen sanctie is verbonden en deze overschrijding dus ook niet maakt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing om deze reden niet had mogen nemen, maakt de verzoekende partij ook niet duidelijk welk belang zij heeft bij dit onderdeel van haar enig middel. Uit de vaststelling van de Raad dat artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, kan zij immers geen enkel voordeel putten. Zij maakt in deze omstandigheden ook niet duidelijk op welke manier zij zou zijn benadeeld door het feit dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de 15 werkdagen, maar slechts na meer dan anderhalve kalendermaand sinds de verzending door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 november 2019.

Om dezelfde redenen toont de verzoekende partij ook niet aan welk belang zij zou hebben bij het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het

rechtszekerheidsbeginsel, omdat de bestreden beslissing werd genomen met overschrijding van de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn, en bij het aanvoeren van een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, omdat de commissaris-generaal omtrent het overschrijden van de termijn niet heeft gemotiveerd. Op dit betoog moet de Raad dan ook niet verder ingaan.

2.2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoekende partij indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit haar verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat zij reeds internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland, omdat (ii) haar basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, in Griekenland gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat zij geen belang kan aantonen bij bijkomende bescherming, en omdat (iii) niets erop wijst dat haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de formele motiveringsplicht geschonden zou zijn omdat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de termijn van vijftien werkdagen waarbinnen deze beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet had moeten worden genomen *in casu* overschreden werd, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekende partij licht niet toe – en de Raad ziet niet in – wat de relevantie is van deze redenen voor de inhoudelijke beoordeling van de bestreden beslissing. Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.2.4 Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partij internationale bescherming behoeft integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU is dan ook niet aan de orde.

2.2.5.1 In uiterst ondergeschikte orde voert de verzoekende partij aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat zij bij een terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt. Zij wijst daarbij op het feit dat de verzoekende partij een gezin met een minderjarig kind heeft, en op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in hun specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut. Volgens de verzoekende partij is het onderzoek van de commissaris-generaal hierdoor gebaseerd op een onzorgvuldige beoordeling en blijkt minstens dat er een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd. Zij besluit dat

voldoende is aangetoond dat er in het individuele geval van haar en haar gezin sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is. Volgens haar zijn de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

2.2.5.2 Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoekende partij kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 88-90 e.v.).

Verzoekende partij heeft naar aanleiding van haar vluchtelingenstatus op 9 september 2018 verblijfsdocumenten ontvangen in Griekenland. In november 2018 vertrok zij evenwel met haar gezin naar Zweden om aldaar wederom een internationale beschermingsstatus in te dienen, hetgeen hen werd geweigerd. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom zij vrijwel onmiddellijk na het verkrijgen van een statuut uit Griekenland is vertrokken, verklaarde de verzoekende partij dat de levensomstandigheden in het opvangcentrum op het eiland Chios erbarmelijk waren, dat zij zich niet veilig voelden, dat het er niet goed ging met de gezondheid van haar echtgenote en dochter, dat zij er geen werk vond en dat zij er zich slachtoffer voelde van racisme en discriminatie (adm.doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en 12). De CGVS wijst er vooreerst op dat de aangehaalde problemen zich voordeden in de periode dat de verzoekende partij nog in procedure was in het kader van de ingediende aanvraag om internationale bescherming in Griekenland. Het CVGS erkent dat de levensomstandigheden in de kampen op de Griekse eilanden niet goed zijn, maar voegt er anderzijds aan toe dat personen die een beschermingsstatuut verkrijgen in Griekenland het recht hebben om de eilanden te verlaten en zich elders te vestigen in Griekenland om er op zoek te gaan naar huisvesting en werk, hetgeen verzoekende partij niet heeft gedaan. Verzoekende partij gaf, in tegendeel, zelf aan dat zij in het opvangkamp hebben gewacht op de Griekse verblijfsdocumenten om vervolgens het nodige te doen om naar Zweden te gaan waar haar twee broers wonen en waar volgens haar een betere toekomst voor haar dochter in het verschiet lag (*ibid.*, p 13). Op de vraag waarom de verzoekende partij nooit een poging heeft ondernomen om een leven uit te bouwen in Griekenland antwoordde zij dat zij er geen onderdak of werk zou hebben gevonden indien zij naar de Griekse hoofdstad zouden gaan en dat het bijgevolg niet mogelijk zou zijn om er een leven uit te bouwen (*ibid.*, p 13).

Aldus blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij allerm minst dat zij ooit de intentie heeft gehad om in Griekenland daadwerkelijk een bestaan op te bouwen, laat staan dat zij zich de nodige inspanningen heeft getroost om de rechten die zij als vluchteling bezat te doen gelden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij er geen toegang had tot huisvesting of dat zij in Griekenland geen toegang zou hebben gehad tot de arbeidsmarkt.

Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij in Griekenland daadwerkelijk verhinderd was om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Waar verzoekende partij hekelt dat het CGVS heeft nagelaten om te duiden welke

stappen zij had moeten zetten om huisvesting te verkrijgen, benadrukt de Raad dat het onderzoek van de commissaris-generaal in het licht van het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die internationale bescherming verkreeg door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, geenszins inhoudt dat de commissaris-generaal exact duidt hoe, waar, in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden verzoekende partij toegang zou kunnen krijgen tot huisvesting of financiële steun in Griekenland. Het komt daarentegen aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat de aan haar verleende bescherming in Griekenland niet actueel of ontoereikend zou zijn, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat hoger is uiteengezet.

Verzoekende partij wijst nogmaals op het gebrek aan werkgelegenheid en (taal)onderwijs, op de gebrekkige medische hulpverlening buiten het opvangkamp alwaar zij verbleven en het gebrek aan financiële of andere hulp vanwege de Griekse overheid. Verzoekende partij benadrukt dat zij in een opvangkamp op een eiland verbleven en terwijl zij de taal niet machtig is werd zij niet geholpen in haar zoektocht naar het uitbouwen van een menswaardig bestaan. Zij benadrukt ook dat de hulp voor de aankoop van tickets slechts éénmalig was en enkel voor de tickets bestemd was. De sociale rechten waarvan sprake in de bestreden beslissing worden evenmin verder geduid.

In dit kader wordt vooreerst opgemerkt dat er door de verzoekende partij geen landeninformatie wordt aangereikt en er evenmin enige landeninformatie voorligt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin zij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van haar persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie voorts een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013).

Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

(...)

Wat betreft uw verklaringen omtrent het gebrek aan medische hulp voor uzelf, uw echtgenote en uw dochter dient het volgende opgemerkt te worden. U geeft aan dat zowel uw echtgenote, als uw dochter als uzelf niet adequaat geholpen werden omwille van de medische problemen waar jullie mee kampten. Zo was uw echtgenote hoogzwanger op het ogenblik dat jullie aankwamen op het eiland Chios. U heeft het over het feit dat uw echtgenote vervolgens niet goed opgevolgd werd in het kamp wat ervoor zorgde dat ze uiteindelijk per ambulance moest weggebracht worden naar een ziekenhuis in de buurt waar uw echtgenote vervolgens beviel van uw dochter. Uw dochter diende vervolgens drie dagen in een couveuse door te brengen maar mocht na een week het ziekenhuis verlaten samen met uw echtgenote (zie notities CGVS, p.6). Ook uzelf kende enkele medische problemen die enerzijds dateren van uw periode in Eritrea (nierproblemen en een hoofdletsel) en anderzijds ontstonden in het opvangkamp zelf. U geeft echter zelf aan dat u het recht had om naar een ziekenhuis te gaan of naar een andere privé-instelling om zich laten te verzorgen. Ook kreeg u in het kamp weliswaar beperkte maar toch een medische behandeling (in de vorm van medicatie – zoals bloedverdunners) ter behandeling van uw medische problemen (zie notities CGVS, p.12-13). Het voorgaande leidt dan ook tot de vaststelling dat u op enige medische hulp kon rekenen in het opvangkamp op het eiland Chios – in het kamp zelf, maar ook in medische voorzieningen buiten het kamp gelegen. Het CGVS brengt begrip voor de mogelijk ingrijpende ervaring van uw echtgenote tijdens de bevalling van uw dochter in niet evidente omstandigheden, maar stelt ook vast dat adequate hulp werd aangeboden in een plaatselijk ziekenhuis op het eiland Chios. Ook kan het CGVS zoals gezegd begrip opbrengen voor de niet ideale omstandigheden waarin uw echtgenote en uw dochter na de bevalling terecht kwamen, maar dient het CGVS anderzijds te herhalen dat de restricties op bewegingsvrijheid in Griekenland vervallen wanneer een beschermingsstatuut wordt toegekend. In dat opzicht, kan worden vastgesteld, dat u wel degelijk de kans heeft of had om eender waar in Griekenland op zoek te gaan naar medische en/of psychologische hulp. Er dient echter vastgesteld dat u dit niet heeft gedaan. Wat betreft uw medische problemen, dient opgemerkt dat u wel degelijk werd geholpen in Griekenland.

Wat betreft uw verklaring dat u er niet in zou slagen werk te vinden in Griekenland dient opgemerkt te worden dat u weliswaar op het eiland Chios nooit werk heeft gevonden – omdat aldus u zelf de lokale autoriteiten u niet de nodige documenten verschaften – maar dat u anderzijds nooit een poging heeft ondernomen om elders – op het Griekse vasteland – op zoek te gaan naar werk, noch naar onderdak. Het volstaat niet om louter te verwijzen naar algemene omstandigheden – die u van horen zeggen heeft van andere vluchtelingen – zonder zelf een poging te hebben ondernomen werk en onderdak te zoeken na de toekenning van de vluchtelingenstatus. Dit geldt ook voor de scholing van uw dochter. U geeft aan dat uw dochter niet naar school zou kunnen gaan in Griekenland, maar heeft hiertoe nooit een poging ondernomen en kan geen informatie voorleggen die dergelijke bewering staft.

Gelet op de vooraangaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden.”

Verzoekende partij voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich in wezen namelijk tot een loutere verwijzing naar en herhaling en bevestiging van haar eerder afgelegde verklaringen (onder meer omtrent haar levensomstandigheden en het gebrek aan mogelijkheden, opvang en bijstand in Griekenland). Hiermee doet zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, concrete, omtrent deze elementen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat verzoekende partij weldegelijk werd geholpen en medische bijstand verkreeg en dat zij verder nooit op zoek is gegaan naar werk, noch naar onderdak. Dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar algemene omstandigheden, die zij van horen zeggen heeft van andere vluchtelingen, zonder zelf een poging te hebben ondernomen werk en onderzoek te zoeken na de toekenning van de vluchtelingenstatus. Dit geldt ook voor de scholing van haar dochter.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van de verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partij slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van haar fundamentele rechten en brengt geen

argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haren hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van de verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met haar status.

Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het door verzoekende partij ter terechtzitting ingediende document, met name een medisch verslag van 13 maart 2020 van “TBC-onderzoeken”, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekende partij overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.2.6. Waar de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid de redenen waarom zij zich niet (meer) op de bescherming van de Griekse autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.7. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. X, Vermeulen). Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan en maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. X; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet opgelegde termijn van orde heeft zoals hierboven reeds werd aangehaald geen rechtsgevolgen, zodat ook hieruit geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan worden afgeleid.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.11. Verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het door verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN